



Kummitustarinoita Torniota ja lähiseudulta

● Laura Torvinen ●

Kummitustarinoita

Torniosta ja lähiseudulta

Koonnut ja kuvittanut: Laura Torvinen
Tarinoiden kertojia on monia ja heidän nimiään ei paljasteta
suojellakseen heidän yksityisyyttä.

twitter.com/Perhoslapsi
facebook.com/Perhoslapsi
instagram.com/perhoslapsi
perhozlapsi.wixsite.com/portfolio

gumroad.com/perhoslapsi
Julkaistu 2021

Sisällysluettelo

Alkusanat	4
-----------------	---

Tarinat

Ahdistava asunto	5
Kyytiä vailla	6
Pirtin hahmo	7
Talon hengetär	8
Öinen vierailija	10
Vastausta vailla	11
Ahkera piika	12
Outo kohtaaminen	14
Lapset pakkasessa	15
Piinaava läsnäolo	16
Selittämätön liekki	18
Katkera mies	19
Äänetön varjo	20
Valvottaja	22
Lisäkommentteja	24
Tornio	25
Sylva Kronwall	26
Jälkisanat	28
Tekijä	29

Alkusanat

Tässä E-kirjassa on koottu kummitustarinoita Tornioista. Tornio täytti 400 vuotta 12.5.2021. Tornioilla on mielenkiintoinen historia ja tarinoita on paljon. Tästä inspiroituneena halusin kerätä kummitustarinoita omalta kotiseudultani. Tässä on kuitenkin vain pieni kooste.

Heinäkuussa 2020 laitoin ensimmäisen julkaisun Facebookkiin, jossa ilmoitin etsiväni kummitustarinoita Tornioista ja lähiseudulta. Ilmoituksessa kerroin, miten halusin kuvittaa tarinoiden pohjalta kuvia omaksi huvikseni. Piirsin ilmoitukseen Tornion kummitusnaisesta Sylva Kronwallista kuvan.

Projektia työstettiin koronaviruksen keskellä, siksi turvauduin paljon sosiaalisen median voimaan. Kun ensimmäiset kuvat alkoivat valmistumaan helmikuussa 2021, jaoin ne Facebookissa jota seurasi lisää yhteydenottoja. Pian tarinoita oli kertynyt sen verran monta, että aloin suunnittelemaan E-kirjan kokoamista.

Tarinoiden kertojia on monia ja heidän nimiään ei paljasteta suojellakseen heidän yksityisyyttä.



Ahdistava asunto



Asuin kalustetussa yksiössä Lemmikinkadulla monta vuotta sitten. Asunnossa ei ollut mitään vikaa, mutta en pystynyt olemaan siellä. Yöaikaan minua aina ahdisti ja tuntui kuin joku tuijottaisi sohvalta suoraan minua päin. Vaikka silloinen kumppanini oli yötä, tunsin saman piinaavan tuijotuksen. Vaatehuone tuntui erityisen ahdistavalta ja piinaavalta. Koko asunnossa vallitsi huono ilmapiiri ja vuokraisännän mukaan vuokralaiset eivät ole vuotta pitempään siinä viihtyneet ja mieki muutin jo 9 kuukauden jälkeen pois.

Syytä ei kukaan vuokralainen ole kertonut mikseivät ole kyenneet asumaan, mutta luulen heidän tunteneen saman kuin mie.

Kyytiä vailla



Paakkola, 60–70 luku.

Käytiin Arpelalaisten kavereiden kanssa tansseissa Tervolan perällä ja paluumatkalla jouduimme pysähtymään Paakkolantien varrella olevien peltojen laitaan tarpeille. Osa meän seurueesta oli juonut kaljaa, olin kuskina ja tietenkin selvinpäin. Jäin takapenkillä istuvan kaverin kanssa oottamaan autoon kun muut kävivät ulkona “luonnon kutsuessa”. Juttelimme siinä niitä näitä kunnes yht’äkkiä auto keinahti vänkärin puolelta niin paljon, että auton helmat hipoivat maata. Takapenkille, juuri kaverin viereen, ilmestyi iso painauma. Alettiin huutamaan hätää kärsivänä autossa ja samantien auto keikahti takaisin ja painauma katosi, aivan kuin sitä ei koskaan olisi ollutkaan. Ulkona olleet kaverit juoksivat takaisin autolle kysyen mikä on hätänä. He eivät nähneet tätä tapahtumaa, mutta uskoivat meitä kun olimme niin kauhuissamme.

Joku ilmeisesti yritti pummia kyytiä.

Pirtin hahmo



Minun papan isä oli arkuntekijä ja kylän vainajia säilytettiin riihessä. Riihen paikalle on rakennettu kesäpirtti. Nukuin siellä ja yöllä heräsin kun joku veti minua käsistä, en nähnyt ketään, käänsin kylkeä ja yritin saada uudelleen unta. Sitten joku töni minua selkään. Nousin istumaan ja näin kun yöpöydän reunalla istui lyhyt hahmo. Sillä oli puku päällä.

Lähin isolle puolelle nukkumaan loppuyöksi.

Myöhemmin selvisi, etten ollut ainoa joka sen oli nähnyt. Isäni sisarukset olivat nähneet sen myös, mutta eivät uskaltaneet siitä puhua.

Harmittaa kun en kysynyt siltä mitään. Jälkeenpäin olen miettinyt, kukahan hän oli tai mikä hänellä oli hukassa.

Talon hengetär



Asuin tyttäreni kanssa vapaudenkadulla ja meän asunnossa sattui ja tapahtui paljon mitä en pysty selittämään.

Kerran katsoimme tyttäreni kanssa telkkaria, mainostauon aikana lähdin keittiöön ja kuulin kun alakerran pienestä vessasta lähti ääntä. Menin katsomaan ja näin kun hana oli täysillä ja vesi tulikuumaa. Kysyin tyttäreltäni onko hän käynyt vessassa ja unohtanut hanan päälle, hän sanoi ei.

Tyttären huoneessa oli lipasto jossa oli pattereilla toimiva lelucoira jolla ei oltu leikitty varmaan yli kymmeneen vuoteen. Yhtenä kertana lelucoira oli mennyt itsekseen päälle ja haukkui lipastossa. En ymmärrä vielä tänäkään päivänä miten se oli voinut mennä päälle ja miten pattereissa oli vielä virtaa.

Talon hengetär



Koitin keksiä selitystä kaikille tapahtumille. Ikkunat oli joskus auki, radio ja mankeli menivät itsekseen päälle sekä kuulosti kun huonekaluja siirrettäisiin paikasta toiseen.

Pyysin siskolta neuvoa. Hän oli yhteydessä selvännäkijään joka kertoi, että asunnossa oli asunut nainen tyttärensä kanssa ja hän siivosi paljon.

Öinen vierailija



Asuin Arpelassa vanhempien kanssa talossa, jossa silloinen omistaja oli hirttänyt itsensä vintille.

Aina kun laitettiin nukkumaan, alkoi kuulumaan ääniä ja huoneen poikki kulki valkoinen lammas. Sisarukseni muistavat sen myös ja olemme porisseet siitä paljon. Monesti tuntui kun se olisi ollut unta, mutta sisarukset näkivät saman.

Joka ilta minua pelotti mennä nukkumaan kun tiesin, että se valkoinen lammas tulee kävelemään sen pirtin poikki. Onneksi minulla oli sisarukset turvana. Laitoin aina silmät kiinni ja toivoin että se katoaisi.

Ei koskaan löydetty omistajan ja lampaan välillä yhteyttä, mutta nyt vanhempana kun me sisarukset olemme jutelleet siitä, mietimme voisiko se olla tämä omistaja joka oli hirttänyt itsensä sinne vintille.

Vastausta vailla



Asuimme 80-luvulla vanhassa puutalossa Vapaudenkadulla kirkkoa vastapäätä. Olin 12-vuotias ja yksin kotona alakerrassa kun muu perhe oli ulkona. Kuulin askelia yläkerrasta ja pian nahkatuoli natisi aivan kuin joku olisi siihen istunut. Hämmennyin ja säikähdin koska olin varma että olin yksin. Kävelin varovasti portaat ylös ja kysyin “Kuka siellä on?”

Ei vastausta.

Katsoin portaiden ikkunasta ulos ja näin koko perheen pihalla. Juoksin vauhdilla ulos ja kerroin isälle mitä oli tapahtunut. Isä lohdutti minua ja sanoi käyneensä katolla. Tajusin ettei se ajallisesti ollut mitenkään mahdollista mutta päätin uskoa isääni, jotta pelko ei valtaisi.

Ahkera piika



Vähän taustatietoa: Minun isä, setä, mummo ja pappa muutti 60-luvulla 1900-luvun alussa rakennettuun kartanoon nimeltä Ylimäinen joka on Könölässä ja joskus siellä oli ollut piikoja ja renkejä, jotka heräsi jo aamuyöstä tuomaan päreitä sisälle. Tämä tila on papan puolen suvun ja mummon perhe asui vähän kauempana.

Mummon äiti oli yötä siinä talossa, hän nukkui pirtin sohvalla puulieden vieressä. Kuisti sijaitsee liedeltä katsoen vastakkaisella seinällä kun liesi on keskellä tupaa. Isomummo heräsi keskellä yötä kun kuistilla liikkui joku. Askeleet kuuluivat selkeästi ja sisäovi avautui. Hän ei nähnyt pimeässä ketään ja kun vihdoinkin silmät tottuivat pimeyteen, se joku oli jo kadonnut. Hän kuitenkin näki, että lieden viereen oli ilmestynyt päreitä.

Ahkera piika



Aamulla hän kyseli kaikilta, kuka on keskellä yötä tuonut päreitä. Mutta kukaan ei tiennyt asiasta mitään, ei edes toiset isovanhempani viereisestä talosta.

Sen jälkeen isomummo ilmoitti, että se oli hänen viimeinen yö siinä talossa.

Outo kohtaaminen



Oli vuosi 1960, maalis- huhtikuun vaihde, olin n. 10-vuotias pojan-kloppi ja kävelin Kemiin johtanutta tietä pitkin.

Kemistä oli tulossa BMW kohti Torniota lujaa ja vastakkaisella kaistalla ollut Moskvitš ajautui uriin ja kääntyi poikittain. Silmän-räpäyksessä autot kolaroivat rajusti ja Moskvitš meni kahtia kymmenen metrin päässä minusta. Järkytyksestä jämähdin paikalleni, vaikka en täysin ymmärtänyt mitä oli tapahtunut. Ensiapu saapui, vei uhrit ja loukkaantuneet pois paikalta. Silloin näin kun mustiin pukeutunut vanha nainen, jolla oli huivi solmittu leuan alta ilmestyi kolaripaikalle kuin tyhjästä, katsoi minua ja sanoi "Eihän tässä käynyt kuinkhaan." Sitten hän lähti kävelemään kaupunkiin päin ja katosi.

En ymmärtänyt miksi hän sanoisi niin, kolarissa kuitenkin menehtyi kaksi henkeä ja kaksi loukkaantui.

Lapset pakkasessa



Tämä on sattunut -50 luvulla Aapajoella.

Kahden serkkuni vanhemmat, eno ja hänen vaimonsa olivat navetassa lypsämässä lehmiä. Serkut olivat kahdestaan sisällä ja löysivät jostain tulitikut ja sytyttivät vahingossa verhot palamaan. He menivät peloissaan komeroon piiloon ja sieltä heidät löydettiin hiilloksi palaneena.

Tästä onnettomuudesta oli kulunut 3 vuotta ja minun tätini asui siinä lähellä perheensä kanssa ja tädin mies oli kuorma-autokuski. Eräänä kylmänä talviaamuna hän oli ollut lähdössä töihin mutta auto ei käynnistynyt. Hän meni takaisin sisälle ja sanoi tädille, että ei ymmärrä kun auto ei käynnisty ja kaksi pientä ihmistä istuu hänen auton konepellin päällä valkoisissa asuissa kovalla pakkasella. Hän kuitenkin meni takaisin autolle ja auto lähti käyntiin eikä lapsia enää näkynyt konepellillä istumassa.

Piinaava läsnäolo



Olen aina uskonut että on muutakin kuin mitä kykenemme näkemään. Vuonna 2008 muutimme rintamamiestaloon Putaalle. Talo on rakennettu 1962 joten sen ei pitäisi olla mikään kummitustalo. Kokemuksestani on nyt kulunut 11 vuotta. Nuorin lapseni asui vielä kotona ja meidän makuuhuoneet on yläkerrassa. Tyttäreni kertoi, kuinka häntä häiritsee outo tunne. Ihan kun joku olisi hänen huoneessaan aina hänen vierellä. Sanoin vain, ettei kannata välittää.

Usein kun olin makuuhuoneessa vaikka lukemassa tai katsomassa telkkaria, kissani, joka nukkui jalkapäässä heräsi ja alkoi katsellaan seurata jotain.

Yhtenä aamuna kun olin yksin kotona, joku hengitti aivan lähelläni. Sanoin "Älä hengitä täällä!"

Piinaava läsnäolo



Kerroin jo edesmenneelle ystävälleni mitä kaikkea olimme tunteneet. Hän sanoi auttavansa ja tuli käymään. Hän kulki shamaanirummun kanssa koko talon läpi tasaisesti rummuttaen. Kun hän pääsi tyttäreni huoneeseen, alkoi julmettu rummutus. Ystäväni kertoi mistä oli kyse: eräs nainen oli aikoja sitten tehnyt aviottoman lapsen, joka oli häneltä otettu pois. Hän ei ollut saanut rauhaa ja etsi lastaan. Hänet ystäväni oli ohjannut pois.

En mielelläni yksin ole kotona yötä, etenkin pimeällä.

Selittämätön liekki



Asuin vielä 2003 lasteni kanssa kerrostalossa jonka paikalla oli joskus aikoinaan ollut hotelli, jonka tulipalossa kuoli ihmisiä.

Eräänä aamuna olin kylppärissä laittautumassa ja annoin lasten nukkua vielä hetken. Kylppäriin ovi oli auki ja näin syrjäsilmillä keskimmäiseen huoneeseen, jossa lapsi nukkui yksin. Yhtäkkiä lapsi tuli huoneesta ja kysyi miksi olen laittanut tulet kynttilöihin. Hänen huoneessaan olevissa kynttilöissä paloi elävä tuli. Kukaan ei käynyt huoneessa eikä huoneesta kuulunut mitään eikä lapsi ollut niitä sytyttänyt.

Asuimme asunnossa pari vuotta enkä koskaan viihtynyt siellä.

Katkerä mies



Tämä tapahtui Tornion Liakassa 1982 kun esikoiseni oli syntynyt. Olimme käymässä mieheni kotitalossa joka oli rakennettu joskus 40-50-luvulla. Hän lähti käymään kyläkaupassa joen toisella puolella ja jäin tyttäreni kanssa kaksin.

Oli aamupäivä ja aurinko paistoi, mitään ihmeellistä ei olisi pitänyt olla. Olin vauvani kanssa ja ajattelin laittaa hänet nukkumaan peräkamariin. Kamarissa tunsin, että siellä oli joku muukin, tuli hyvin ahdistava olo ja tunsin kuinka se yritti koko ajan tulla lähemmäs lasta. Menin pirtin puolelle ja silloin näin hyvin katkeran vanhan miehen istumassa jakkaralla katsoen leivinuunia. Siltä seisomalta otin vauvan syliini ja pakenin ovesta ulos.

Odotin pihamaalla että lapseni isä tulee ja sanoin että lähdemme välittömästi. En koskaan palannut taloon. Myöhemmin sain tietää että talossa oli kuollut äiti ja kolme lasta keuhkotautiin ja tämä mies oli ainoa perheestä joka oli selvinnyt.

Äänetön varjo



Tämä tapahtui 1998 kesällä VR:n vanhassa makasiinissa jotka tuhoutuivat tulipalossa 2017.

Paikallinen kulttuuriyhdistys oli vuokrannut suuren hallin omaan käyttöönsä. Tilassa järjestettiin konsertteja, taidenäyttelyitä ja tapahtumia. Kesällä me nuoret vietimme paljon aikaa siellä, hengailimme päivittäin. Rakennus oli pitkä jossa oli useita muitakin tiloja tämän meidän paikan lisäksi.

Raskaat ovet oli lukittu joten sisään ei päässyt. Niissä ei tainnut olla mitään toimintaa ja toimivat varmaan vain varastoina.

Yhtenä kertana halusin nähdä meidän tilan viereisen hallin sisään, ja koska ikkunoita ei ollut, päätin kurkistaa avaimen reiästä. Lukko oli todella vanha.

Äänetön varjo



Vastapäisen seinän raosta pääsi aurinko paistamaan halliin sisälle ja heitti selkeän valokiilan lattialle. Hallissa oli muuten hämärää, etten erottanut mitään muuta kun sen valokiilan joka kulki vastapäiseltä puolelta siihen ovelle asti. Yhtäkkiä näin näyn mitä en ole koskaan voinut unohtaa. Näin mustan varjon joka liikkui siinä valokiilassa kohti minua. Mutta varjoa ei heijastanut kukaan. Hallissa ei ollut ketään eikä askelista lähtenyt ääntä. Jähmetyin paikoilleni vain katsomaan sitä. Irrottauduin paniikinomaisesti ovesta siinä vaiheessa, kun tuo lattialla kulkeva äänetön varjo oli saavuttamassa ovea.

Mitään järkevää selitystä tuolle on vaikea keksiä. Tämä tapaus oli niin todellinen, että muistan vieläkin sen yksityiskohtia myöten.

Myöhemmin olen lukenut, että nämä makasiinit on olleet mm. sotien aikana käytössä ja junilla on kuljetettu Tornion kautta ensimmäisen maailmansodan aikana valtavat määrät haavoittuneita sotilaita ja sotavankeja.

Valvottaja



Ostimme tontin alaraumolta ja rakensimme siihen talon johon muutimme 2007. Alkuun kotona oli ihan rauhallista mutta sitten alkoi sattumaan kaikkea kummallista.

Eräänä iltana olin menossa yksin nukkumaan, huone oli aivan pimeä ja makasin kyljelläni, selkä hyvin lähellä seinää. Tunsin kuinka joku kömpi selän takaa minun yli eteeni nukkumaan. Jotenkin se joku tuntui pieneltä ihmiseltä.

Yhtenä yönä heräsin siihen kun joku laittoi jalkojeni päälle maate. Vaistojeni varassa potkaisin kunnes säikähdin ja luulin että toinen tyttäristäni olisi kömpinyt sänkyyni nukkumaan. Kiirehdin laittamaan valot päälle ja näin kun jokin hahmo olisi kävellyt kumarassa. Hän kuitenkin katosi pian ja jäin huoneeseen yksin.

Valvottaja



Meille tuli kaksi vierasta Tukholmasta, toista heistä en tuntenut. Ensimmäisen yön jälkeen, vieras kysyi meiltä asutaanko kahdestaan - vastasin kyllä.

Hän sanoi nähneensä miehen uniformissa huoneessaan yöllä, joka kielsi istumasta rottinkituoliin, muuten hänen vaatteita ei kerkeä silitämään.

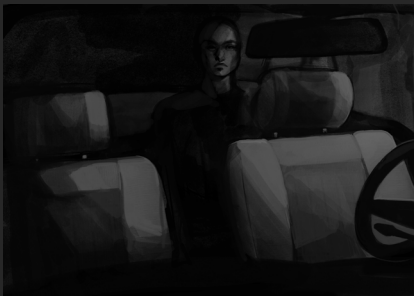
Vaikka kotona tapahtuikin paljon, minua ei koskaan pelottanut.

Lisäkommentteja



AHDISTAVA ASUNTO: Tarinan julkaisun jälkeen samalla alueella olevista asunnoista kerrottiin paljon samankaltaisia tarinoita. *“Se vaatehuone oli ahdistava, jos olin yksin niin en voinut sitä ovea edes avata.*

Hirveän ahdistava ja painostava tunne tuli aina kun sieltä piti jotain hakea. Tuntuu kuin joku olisi tuijottanut niskaan ja ei yksinkertaisesti halunnut minun menevän sinne.”



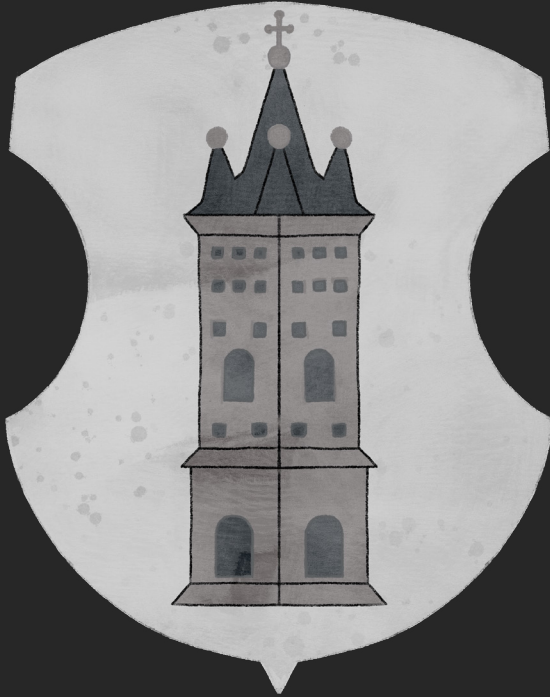
KYYTIÄ VAILLA: Kun tarina julkaistiin Facebook ryhmässä “Tornio, sanoin ja kuvin” ja sain yhteydenoton jossa kerrottiin: *“Olen kokenut tuon. Mentiin aikoinaan Suukoskelle tanssiin ja pysähyttiin siellä pissaamassa. Meitä oli useampi tyttö ja poika Arpelasta. Auton penkille istahti joku ja penkkiin tuli selkeä painauma.”*



SELITTÄMÄTÖN LIEKKI: Sunnuntaina 19.2.1956 Tornion kaupunginhotellissa syttyi tulipalo joka todennäköisesti sai alkunsa huoneesta 18. Huoneessa oli yöpynyt poika ja hänen isänsä. Poika kertoi, että hän oli palon syttyessä ollut käymässä käytävän WC:ssä, mutta ei kyennyt pelastamaan apua huutavaa isäänsä. Hän ei osannut arvailla palon syytä, sillä juuri ennen kuin hän oli lähtenyt huoneesta, hänen isänsä oli nukkumassa eikä kumpikaan tupakoinut.

Hotelli ja koko sen irtaimisto tuhoutui ja kolme hotellivierasta menetti henkensä.

Tornio



Tornion kaupunki sijaitsee Lapin maakunnassa ja on Suomen ja Ruotsin välinen rajanylityspaikka. Kaupungin perusti Ruotsin kuningas Kustaa II Aadolf 12.5.1621 ja Tornio oli lähes 170 vuotta Euroopan pohjoisin kaupunki ja nykyisen Lapin maakunnan vanhin kaupunki.

Minulle Tornio on rakas kotikaupunki jossa olen saanut kasvaa luonnon läheisyydessä. Olen saanut temmeltää metsiköissä ja uida tornionjoessa sekä ihastella Tornion eri rakennuksia ympäri kaupunkia. Tornionjoen virtaus tuo turvaa ja luottamusta siitä, että vaikka kuinka kaupunki ja sen ihmiset muuttuisivat, tietyt asiat pysyvät aina ennallaan.

Sylva Kronwall



Piirustus: Laura Torvinen

Referenssikuva: Juho Nevalainen

Yllä olevan kuvan piirsin harjoitteluksi ja kuvaa hyödynnettiin ensimmäisessä Facebook-julkaisussa jossa ilmoitin etsiväni kummitustarinoita. Kuvassa on Tornion kummitusnainen Sylva Kronwall ja Säipän talo jonka referenssikuvan otti Juho Nevalainen.

Sylvan tarinasta on monia versioita, mutta kaikkia yhdistää se, että Sylva etsii rakkauskirjeitään Säipän talossa.

Sylva Kronwall



Sylva oli nuori sairaanhoitaja, hän rakastui ensimmäisen maailman-sodan aikana ja sai rakkaaltaan kirjeitä, jotka Sylva säilöi makeisrasiaan. Yhdessä versiossa hänen rakastettunsa ja kirjeiden kirjoittaja oli venäläinen upseeri mutta toisessa versiossa hän olisi ollut ruotsalainen. Joissain versioissa Sylva koki kamalan kohtalon. Hänet tapettiin huonee-seensa ja joissain tarinoissa hänet haudattiin talon puutarhaan.

Jos rakkauskirjeitä siirtää, Sylvasta tulee levoton ja hän alkaa etsimään kirjeitään. Useat ovat kertoneet nähneensä Sylvan pitkän valkoisen hahmon, kuulleet hänen puhuvan tai Sylva on aiheuttanut ääniä. Jotkut ovat sanoneet hänen seisovan ikkunan edessä katsomassa ulos.

Sylvan tarina oli ensimmäinen torniolainen kummitustarina jonka kuulin ollessani lapsi. Siitä asti se on aina kiehtonut. Ajattelin että Sylva kuuluu tämän julkaisun kanteen, hänen tarinallaan tämä projekti aloitettiin ja siihen se päätettiin.

Jälkisanat

Haluan kiittää useita henkilöitä, jotka ovat olleet korvaamattomia, suureksi avuksi tai muuten tukeneet työtäni tämän parissa.

Ensinnäkin haluan kiittää kaikkia niitä rohkeita henkilöitä jotka osallistuivat tähän projektiin kertomalla jännittäviä, pelottavia ja myös kipeitäkin muistoja ja kokemuksia. Ilman heitä, tämä projekti ei olisi valmistunut tällaisena kun se nyt on.

Seuraavaksi haluan kiittää Facebook-ryhmiä *Tornio, sanoin ja kuvin* sekä *Tornio, sanoin ja kuvin (sensuroimaton)*. Sain jakaa näissä ryhmissä projektin etenemistä ja tavoitin lukuisia lukijoita ja kertojia ryhmien kautta. Kiitos myös Haparandabladetille ja Yle Kemin radiolle haastattelusta, jotka tavoittivat lisää kertojia ja lukijoita.

Erityismaininnan saavat hyvät ystäväni Jenni Välitalo, Joonas Siermala, Markus Laiti, Juho Nevalainen ja Janne Riikonen jotka lukivat puhtaaksi kirjoittamiani tarinoita ja antoivat palautetta, myös piirustuksista. Kiitos myös perheelleni, kaikki ovat tukeneet ja kannustaneet silloin kun epäröin eniten projektin suhteen. Kiitos myös Tornion Maakuntamuseolle avusta, sain heiltä tietoa koskien Tornion historiaa.

Lopuksi kiitos kaikille lukijoille, jatketaan yhdessä kummitustarinoiden kertomista ja jakamista, jotta ne säilyisivät elinvoimaisina mahdollisimman pitkään.

Torniossa 12.5.2021



Laura Torvinen

Tekijä



Laura Torvinen, taiteilijanimeltään Perhoslapsi, on torniolainen kuvataiteilija ja sarjakuvapiirtäjä. Hänen strippisarjakuvaa “Katkeransuloinen” on julkaistu Lounais-Lappi lehdessä vuodesta 2017 asti. Aiempia omakustanteisia julkaisuja ovat olleet sarjakuvat “Echo of Anxiety” ja “Black Sheep”.

Sarjakuvien lisäksi hän on tehnyt kuvitusta videopelisiin, kuten vuonna 2018 julkaistuun Traum-nimiseen peliin, ja tehnyt kuvituskuvia eri toimijoille.

Jos haluat tutustua Lauran työhön tarkemmin, vieraile hänen sivullaan perhozlapsi.wixsite.com/portfolio